

have været nogen Misforstaaelse, idet Kjøbstæderne kunne have troet, at de ikke vare tilstrækkeligt repræsenterede. Men ellers have Forhandlingerne, saa at sige, udelukkende dreiet sig om Landboforhold; og selv i det Tilfælde, hvor der aabenbart var ligesaa megen Anledning til at medtage Kjøbstædernes Communebestyrelse som Landbocommunernes, har man ladet dem staae; man rører ikke ved dem. Ja, naar man slet ikke rører ved dem, kommer naturligviis Misforstaaelsen fra de Saa ikke til orde. Men et ganske andet Forhold er der imellem de forskjellige Afdelinger af Landboere; der kunne de Saa, der ved disse Lovgivningsarbejder blive tilfidsatte, med Rette føle sig krænkede, og det er et Forhold, jeg meget nødtønskedt ønskede skulde blive til Regel her ved Lovgivningsarbejder fra den Repræsentation, der nu finder Sted.

Naar jeg altsaa til Slutning skal udtale, hvad der er min Mening, der skulde gjøres i denne Sag, saa kan jeg ikke nægte, at jeg kunde være meget tilbøielig til at udfinde noget Andet end det, jeg selv har været med at foreslaae. Jeg havde ønsket, at man kunde være kommet til et System, der mere stod i Overensstemmelse med det Princip, der er gennemført, en mere forholdsviis Repræsentation, og i saa Henseende kan jeg ganske henholde mig til de Øtringer, der ere faldne fra den meget ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ); men deels er det det

ærede Thing bekendt, at Tiden til disse Forberedelser var meget kort, da intet Udvalg var nedsat mellem første og anden Behandling, og deels troer jeg rigtignok, at det til enhver Tid vilde være saa at sige ganske umuligt at finde en saadan principmæssig Ordning af Sagen, der tilstøder de større Landeieendomme en efter deres Betydning og principmæssig dem tilkommende Overvægt ved Valgretten. Jeg blev derfor snart, uagtet jeg stedse havde det Formaal for Øie, at søge at udfinde et noget mere principmæssigt System, enig med mine ærede Medforslagsstillere om, at man gjorde rettere i at holde sig til det nu Bestaaende, der indeholder en forholdsviis Repræsentationsret for de større Landeieendomsbestiddere, og hvilket saameget mere maatte finde Indgang, som det var det nu allerede Bestaaende, og man ikke vilde udelukke Noget, der hidtil havde haft en fuldkommen begrundet Afgang, men kun bortskære de Ubilligheder og Ujævnheder, der vare derved, og som ikke svarede til Forholdene, medens man, som sagt, iøvrigt troede at burde holde sig til det Bestaaende. Det er derfor, troer jeg, ogsaa meget udenfor sin Plads, naar man har bebreidet Forslagsstillerne, at det var en lærd og ikke en praktisk Anskuelse, hvorfra disse Forslag gik ud. Jeg tør tværtimod sige, at det er det Omvendte, at det er det praktiske Hensyn, der er kommet til orde, maaskee mere paa Theoriens Beføstning, end man med fuldkommen Føie og Grund kan forsvare.